

PENTRU CONSECVENȚĂ DACOLOGICĂ FAȚĂ CU TEZA FALSĂ A „ROMANIZĂRII” DACIEI

Conspirația neoimperialistă mondială, preluând „ștafeta” nocivă de la imperiile „istorice” de odinioară, și-a amplificat efortul de „topire” a națiunilor etnice și a Statelor lor naționale în megaformațiuni zonale, numite, eufemistic, „Uniuni”, concepute ca suprastate „civice și multiculturale”, fără vreo culoare națională. Aceasta, ca primă etapă pe calea constituirii unui „Imperiu global”, planetar, condus de un guvern mondial.

Astfel, cu „anticipație”, către sfârșitul secolului XVIII a fost constituită „Uniunea Statelor Americane” (U.S.A.), cu scopul evident, chiar dacă nedeclarat public, de a se extinde, în perspectivă, peste cele două Americi. A fost prima creație a forțelor oculte, căreia istorici, prea creduli sau obedienți, i-au spus și îi spun „revoluția americană”. În continuare, în S.U.A., națiunile autohtone au fost decimate, în timp, iar supraviețuitorii acestora au fost puși în „rezervații”, ca animalele sălbatice. Cu un secol mai înainte, în Europa, mai exact în Anglia, avusese loc o așanumită „revoluție glorioasă”, care a pus Imperiul britanic sub autoritatea acelorași Forțe, anul 1689 devenind an „de referință”. După „revoluția americană”, la foarte scurt timp, pe „bătrânul continent”, în Franța, respectivele Forțe au pus la cale o nouă „revoluție”, într-un an jubiliar, 1789. Sub acoperirea unei „Declarații universale” asupra „drepturilor omului și ale cetățeanului” (atenție la ordinea beneficiarilor!), autorii au dezlănțuit o cumplită și absurdă teroare dar „opera” au dispus să fie numită, în cărțile de istorie, până azi, „Marea Revoluție Franceză”. Deci, una „glorioasă”, alta „mare”!

Preluând încărcătura generoasă a principiilor franceze, secolul al XIX-lea, prin lupta și triumful națiunilor – de aceea numit și „secolul națiunilor” – părea să dezoare obiectivul Conspirației înainte ca ambii comilitoni pentru dominație – imperiile „istorice” și Forțele oculte – să ajungă la înțelegere pentru un obiectiv comun: desființarea națiunilor etnice și a Statelor naționale. Vor ajunge însă la începutul secolului XX, când imperiile supraviețuitoare primului război mondial s-au unit cu „Imperiul invizibil” al amintitelor Forțe, Imperiul capitalului și astfel, împreună, și-au reactivat și și-au etapizat obiectivul.

Sub încurajarea succeselor anterioare, Conspirația consolidându-se, pe ruinele Imperiului țarist autocrat a putut fi constituită, tot printr-o „mare” revoluție, acum „socialistă”, și tot într-un an jubiliar, 1917, „Uniunea” Sovietică (U.R.S.S.) – primul imperiu comunist totalitar, fără nimic național în titulatură și în practica politică. Concomitent s-a dat în lucru „proiectul” pentru o „Uniune” europeană ce avea să-și intre în rol după al doilea război mondial, planificat și el. Se preconizau și alte „Uniuni” zonale.

Noi considerăm că preconizatul „imperiu global” cu pregătirea lui prin „Uniuni” zonale, reprezintă tot un obiectiv himeric, contrar mersului firesc al istoriei, similar himerei „Imperiului universal” care a bântuit capetele bolnave de avere, de putere și dominație, din Antichitate și până în Epoca modernă. Himera „Imperiului universal” a avut, precum se știe, soarta himerelor, imperiile istorice fiind aruncate în *criza generală de sistem imperial* prin lupta națiunilor pentru recuperarea identității și suveranității. Fără îndoială, va eșua și himera Conspirației neoimperialiste, căci *națiunile – principala permanență a istoriei!* –, cu Statele lor naționale, nu vor accepta trecerea lor în neființă.

Ignorând însă, din nou, legile firii și legitatea istorică, iresponsabilii corifei ai Conspirației, prin multele lor societăți secrete dar și la vedere au redeclanșat acțiunea distructivă de așazisă „globalizare” iar chinurile națiunilor au reînceput. *Aceasta este reala și marea primejdie cu care lumea se confruntă azi și în perspectivă!*

Sunt vizate direct, subtil dar și brutal, în „era” capitalismului dezastrelor, Identitățile și Suveranitățile naționale. În acest scop sunt reactivate metode ale imperiilor „istorice” și sunt inventate metode noi. S-a elaborat așa-numita *doctrină a șocului* – un mecanism diabolic de jaf și dominație! – care s-a aplicat și se aplică în Statele aduse în stare de obediență. S-a aplicat și se aplică și la noi, cu consecințele care se simt și se văd. Cel mai trist este că prin „metode specifice” sunt atrași în acest carusel al distrugerii și factori interni de decizie.

În context, falsificarea sau anularea identităților naționale este un procedeu folosit cu insistență. Căci identitățile naționale sunt un obstacol puternic în calea „globalizării”.

În Europa, teza falsă a „romanizării” națiunilor cotropite în Antichitate de Imperiul roman, unele încorporate apoi în noul „Sfânt Imperiu Roman” de confesiune catolică, a dat rezultate, preluate ca atare de Conspirația neoimperialistă. Astfel, francezii nu mai sunt urmașii galilor, căci pe aceștia i-a „romanizat” vestitul Cezar, masacrându-i. Nemții nu mai sunt urmașii poporului primordial al arienilor, frați cu geții și cu dacii, ci li s-a confecționat o ascendență „barbară”, sub care trăiesc și azi, trecută în cărțile de istorie. Iar în nomenclatorul european și mondial, dintr-o confuzie care, deliberat, persistă, sunt numiți „germani”, țara lor este numită Germania, deși neamțul zice: „ich bin deutsch” (= eu sunt dac) și țara și-o numește Deutschland (Țara dacilor!). Deci, le-a dispărut, oficial, ascendența națională reală! Danezii, suedezii, norvegienii nu mai sunt urmași ai dacilor și geților ci sunt numiți „popoare germanice”, vorbind așa-zise „limbi germanice”. Sud-dunărenii, dintr-o dublă eroare – politică și bisericească – nu mai sunt urmași ai traco-geto-moesilor, ai valahilor/vlahilor care populau masiv Peninsula și pe a căror temelie s-au constituit națiunile sud – dunărene, ci ar fi slavi. Presiunea Imperiului țarist în zonă le-a consolidat „slavismul”, cu consecințe grele pentru vlahii balcanici. Adevărații autori ai recentelor „războaie balcanice” au „creat”, în Bosnia-Herțegovina, chiar o nouă națiune – „națiunea musulmană”! ...

Sunt multe de spus pentru fiecare caz în parte și nu este ușor să se elimine respectivele falsuri. Dar le sunt evidente consecințele.

Venind la cazul nostru, situația este și mai complicată. Căci Dacia, apoi Țările Dacice sau Valahiile succesoare au reprezentat o tentație continuă pentru „împărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă” (Eminescu), azi pentru autointitulatele „Centre de Putere”, care le-au tot jefuit și le jefuiesc, împuținându-le Spațiul, populația și resursele. Dacă „imperiile istorice” și-au impus asupra Valahiilor noastre, prin forță, suzeranitatea sau stăpânirea, după 1989 – alt an jubiliar! – Suveranitatea României a fost negociată ca o marfă de liderii Puterii iar în 2007 a fost cedată Uniunii Europene, act ratificat în regim de urgență de Parlament.

În cazul nostru, teza falsă a „romanizării” Daciei nord-dunărene – direct, în spațiul cucerit în 106 d.Hs., dar și „la distanță”, în imensa vatră liberă a strămoșilor noștri reali! – a avut și are încă două variante: *prima*, pornind de la panegiristul împăratului Traian, Eutropius, cu exterminarea dacilor; *a doua*, mai ... „blândă” a continuatorilor acestuia. Însă, în lipsa temeiurilor științifice și în fața unei logici elementare care respinge teza în ambele variante, adepții variantei a doua, dorind să facă mai acceptabilă „romanizarea”, au susținut și susțin persistența unui număr

de autohtoni după cele două războaie, pe care cuceritorii i-ar fi „romanizat”, adică i-ar fi transformat din daci în romani – pur și simplu! Sau, poate, autohtonii respectivi, „complexați” în fața „civilizației” jefuitoarelor, s-ar fi „auto-romanizat”! De aici ar fi rezultat, după 106 d.Hs., un nou și tânăr popor, „*daco-romanii*”, împetrișat de barbarii Asiei porniți ulterior în migrație, apoi de barbarii stilați ai timpurilor recente. La „romanizare” și-au adus contribuția și multele misiuni catolice trimise să facă prozelitism dar și să inoculeze „teza”. De asemenea, copiii de autohtoni, bine selecționați sau trimiși de părinții lor bogați în Occidentul catolic, au fost școlii și îndoctrinați la școli iezuite. Revenind în țară și devenind, unii, personalități, au scris și au propovăduit aceeași doctrină în prima variantă, aceea a exterminării dacilor. Amintim cazul celor doi mari istorici ai veacului XVII, Grigore Ureche și Miron Costin, ale căror opere au devenit, în acest sens, „cărți de căpătâi” pentru generații de intelectuali. Reținem că un autor avizat îi spune lui Miron Costin, referindu-se la îndoctrinarea lui romanistă, „discipol al iezuiților polonezi”¹. Cazurile cele mai relevante și mai nocive au fost însă „Hronicul” lui Dimitrie Cantemir și foștii copii de greco-catolici, recrutați din Ardeal în secolul XVIII, viitorii corifei ai „Școlii ardeleni”. S-a mai făcut și o „inginerie filologică” pe seama cuvântului autohton *rumân*, în care s-a înlocuit vocala *u* cu *o*, cuvântul devenind *român*; apoi, înlocuindu-se *â* cu *a*, s-a putut ajunge la *roman*. Mai nou s-a intervenit și în „Plugușorul” de Anul Nou, în care bădica *Troian* a devenit bădica *Traian* – și alte inginerii de acest fel, cum ar fi schimbarea numelui unor localități din *Troian* în *Traian* etc... Cărturari autohtoni, prea creduli, preluând unii de la alții, au consolidat teza „romanizării”, și-au clădit opera pe temelia ei, au transmis-o și factorului politic și astfel s-a ajuns, la începutul celei de-a doua jumătăți a secolului XIX, în contextul creșterii speranțelor în Occidentul luminat, politic, „romanizat” și el, să se dea țării numele de România – în alfabet european „Romania”! – *în memoria Romei imperiale*, cu aceasta *anulându-se, practic, identitatea noastră națională reală*.

În timp, în replică, s-au emis îndoieli asupra tezei „romanizării”, s-au formulat obiecții, savantul B.P. Hașdeu a „demontat” teza „doctorilor” ardeleni ai celebrei Școli. Au căzut mari jertfe pe altarul Daciei, precum Eminescu și Densușianu, dar, oficial, prin politica educațională și prin presă s-a perseverat în eroare: „*erare humanum est, perseverare diabolicum*”! – o *crimă politică* pe seama unei întregi națiuni! Eroarea n-a fost corectată iar în 2007 ea a revenit, oficial, chiar în varianta dură, când în manualul de profil de clasa a XII-a – cel mai important din preuniversitar! – s-a eliminat, pur și simplu, Dacia străveche și Antică, patria strămoșilor noștri reali, cu tot ce a reprezentat ea. Era același an, 2007, în care liderii au cedat Suveranitatea Națională! Coincidență?!

În acest context a luat naștere *mișcarea dacologică*, menită să readucă adevărul științific într-o problemă majoră, mișcare revigorată în anii din urmă prin efortul Societăților dacologice, în primul rând prin Societatea Internațională „Reînvierea Daciei”, președinte fondator dr. Napoleon Săvescu.

Ne neliniștește însă că în însăși mișcarea noastră dacologică mai sunt colegi care, în noul context politic, continuă să „cocheteze” cu varianta mai „blândă” a tezei „romanizării”, unii chiar încă mai „îndulcind-o” în plus. În vorbirea și scrisul lor se menține, pentru națiune, mixajul: „*daco-romană*”, chiar „*daco-română*”, pentru un spor de credibilitate și de atracție. Avem chiar o „Academie daco-română” care acordă doctorate în „dacoromânică”.

¹ Ramon de Basterra, *Opera lui Traian*, Ed. Mica Valahie, București, 2010, p. 147.

Pentru Europa dar și pentru noi „romanizarea” a servit și servește drept un *alibi*, în propaganda Conspirației, pentru a-i convinge pe cei neavizați de necesitatea refacerii, pe bătrânul continent, deocamdată, a unității „lumii-romane” – evident, fără vreo „culoare” națională, cuvântul „național” începând să fie scos din vocabular. Și în acest sens se speculează cu abilitate.

Așadar, să ne bucurăm pentru succesele de până acum ale mișcării noastre dacologice și să mergem mai departe cu competență și perseverență, dar să înțelegem bine și să respectăm *imperativele dacologiei ca știință*, cel mai important dintre ele fiind acela de *respingere totală a tezei „romanizării” Daciei, în ambele variante*, de respingere a mixajelor: daco-roman, daco-român sau daco-românism și să utilizăm corect noțiunile și conceptele.

Știm că sunt încă întrebări la care nu s-a răspuns, că sunt încă mistere de dezlegat în domeniul care ne preocupă, dar acum știm că avem o istorie fascinantă a strămoșilor noștri reali și a urmașilor lor, moșii și părinții noștri, istorie ce continuă însă să fie denigrată de năimiții Conspirației neoimperialiste.

După testamentul politic al poetului național nepereche – „*totul trebuie oarecum dacizat de-acum nainte*”! –, din *situația limită* în care țara a fost adusă *vom renaște numai prin „dacizare”*, adică prin cultivarea, din nou, a virtuților înaintașilor, fără a ignora erorile, câte au fost. Iar numele țării să se schimbe din România în Dacia, conform exigențelor științifice și naționale.

Despre strămoșii noștrii reali încheiem cu aprecierea, în profundă cunoștință de cauză, a marelui dacolog Mihai Eminescu – „prima jertfă politică pe altarul Daciei Mari”, cum bine l-a caracterizat colegul nostru dr. Aurel David:

„Era un popor brav acela care-a impus tribut superbeii împărătese de marmură a lumii: Roma. Era un popor nobil acela a cărui cădere te împle de lacrimi iar nu de dispreț și a fi descendentul unui popor de eroi, plin de noblețe, de amor de patrie și libertate, a fi descendentul unui asemenea popor n-a fost și nu va fi rușine niciodată”.

Conf. univ. dr. G.D.Iscru

16 octombrie 2011

(e-mail: ghe.iscru@yahoo.com)